

DIALOG DIREKT #55

Moralisk upprustning

Kärvänner!

Under dagarna på Tirley Garth uppmanade jag Eva Duckert att skriva något om sina erfarenheter. På detta sätt kan en mer nyanserad bild förmedlas. Evas brev följer här.

Dagarna på Tirley Garth tillägnade "Förnyelse" som Antero så väl och utförligt beskrev i förra DD var en mycket stor glädje och förmån för mig att få vara med om. Det var fascinerande att på en och samma gång känna sig mottagare och åskådare av den Helige Andes verk av helande, befrielse och förnyelse. Jag uttrycker mig inte med så stora ord utan att mena det. Det var verkligen så. Dagarna var mycket väl förberedda med en väl genomtänkt struktur och innehåll, men på ett sätt där Andens vind helt fritt kunde blåsa. Och det gjorde den. Att förberedandet också hade varit av andlig art var helt klart. Och säkert var det också bönerna av många av er som utgjorde förutsättningen för den inre omvälvning som var i arbete. En omvälvning som jag har stor tro på att den fortsätter.

Det som var starkast för mig att uppleva var hur mycket "försvar", kritik eller anklagelse, ambition och rädsla gentemot det som någon närvarande representerade för en annan, eller gentemot MRA's framtid, bara rann bort och ersattes med en stor förtröstan om framtiden och kärlek mellan oss.

För mig själv innebar dessa dagar en sorts bekräftelse på att jag blivit fullt hel igen. Cirkeln har slutit sig kring min nuvarande kallelse och uppgift i livet och arbetet med hemlösa och utslagna människor och min grundläggande kallelse som jag alltid haft och har genom moralisk upprustning. Medvetandet om det unika och förmånliga i det senare stärktes under dessa dagar. Det var också en bekräftelse på hur MRA som helhet gått igenom och går igenom en mognadsprocess från ungdomstiden med allt vad det innebär av svårigheter och tillgångar till vuxenstadiet. (Jag menar inte med det att det ena stadiet är överlägset det andra). Och detta hände och händer alltså i en fortsatt process av överlämnande av kontroll, läkedom och av mottagande av det nya som vi ej kan tänka ut i förväg. Det var också en verklig uppladdning av Guds kärleks batteri i och genom vår gemenskap.

Mitt hjärta är fyllt av ett TACK över att jag fick ta del och alltså är en del.

Eva Duckert

Kommentar till Jarlert

Teol dr. H.c., lektorn em. Erik Petrén har skrivit en 19 sidor lång kommentar till Anders Jarlerts bok om Oxfordgruppen. (Se recension av Claes Robach i nyhetsbrevet oktober 95). Karin Moberger och Claes Robach har ansett delar av denna kommentar vara av så stort intresse för DD:s läsare, att de i samarbete med Petrén redigerat utdrag som här följer med referens till sidan i Jarlerts bok. Claes berättar för mig att Erik Petrén på 40-talet var en av de ledande personerna inom Oxfordgruppen. Claes har hela denna skrift, och den som är intresserad av att studera vidare kan ta kontakt med honom.

sid 55

"exact and detailed guidance as a common everyday experience" förutsätter en tro på Anden som annars inte är normal i luthersk tradition. Tron att "Gud har en plan" och när den på grund av människors svek har 'failed' en 'shadow plan' - är bara den ena "objektiva" sidan av denna tro. Luther menar att inte varje kristen har Anden i sådant mått att hon får klara och otvetydiga direktiv för sitt handlande. Jag tror det är här Oxfordgruppens praxis säger något annat. Den totala "överlåtelsen" innebär just att människan öppnar sig reservationslöst för Andens ledning. Visst kan ledning man tror sig ha fått behöva 'checkas', mot Bibeln och mot laget ledning, men det kan hända att en i laget får ledning som de andra ännu inte är mogna att hänga med på. Sydney Linton förklarade en gång förhållandet till samvetet: "Samvetet säger vad som är rätt och vad som är fel, ledning säger vilken av de rätta möjligheterna som är den riktiga. Hjalmar Wiklund talade om "den sakta susningen" som kriterium på lätt ledning. Runestam sade en gång, jag tror som ett citat från jag vet inte vem, att en kristen lever "med en vägg utslagen". Jag har använt bilden för en skala: de flesta vill ha en takventil ut mot en annan värld än den som syns och hörs här, men helst inte mer, några vill ha ett fönster att vädra genom då och då, en och annan en hel dörr att gå igenom, men det egentligt kristna är en hel vägg utslagen. Man kan säga att denna praxis inom rörelsen avslöjar ett elitistiskt drag.

Men jag tror att kristendomen i grunden är precis så elitistisk. Man kan säga det så att dopboken är finare än

Månadens böneämnen

- En snar och rätt lösning på sjuksköterskestrejken.
- Carl Bildts uppdrag i Bosnien.

någon Almanach de Gotha. Vi läste Apostlagärningarna och profeterna om hur Gud talar till människor utan någon vidare hänsyn till deras kvalifikationer. "När människan lyssnar, talar Gud. När människan lyder, handlar Gud." "Bibeln är full av berättelser om vanliga människor som gör ovanliga saker." "*Extraordinary things become ordinary ones, and ordinary things become extraordinary ones.*" I botten finns tanken att de funktioner som i GT ges åt särskilda personer, t ex prästerliga och profetiska, i Kristus är tillgängliga för envar som genom dopet och tron införlivas med honom. Gud använder inte bara erfarna, mogna och "andefyllda" kristna utan kan ge sin ledning åt vem som helst, även åt människor som inte kan känna igen seden som något från en "Gud" de kanske inte alls tror på. Jag har själv erfarenheter från mitt förkristna liv som jag långt senare kunnat identifiera som Andens ledning. Livet i Oxfordgruppen betydde dagligen umgänge med Anden. Anden var då inte i första hand tröst eller kraft utan vägledning, Joh 16, 2 Mos 13:21f. Denna erfarenhet lyfter fram att Anden är person. Att lära sig känna igen Andens röst bland många är inte enbart en fråga om övning. Förutsättningen är överlåtelsen av viljan – det Bibeln kallar "hjärtat". I denna ingår alltid syndabekännelsen. Därför är bönen om Anden. Den bön om Helig Ande som Jesus talar om, Luk 11:13, finns i GT i Ps 51:12-14 det står verkligen 'ruach' i alla tre verserna! alltså infogad i en syndabekännelse, se min småskrift Glädjen i botten, SPTs andaktsserie. Den trefaldiga bönen om Helig Ande följs i v 15 av utsikten att bli intagen i Guds arbete med att omvända människor, 'life-changing'.

Det här konceptet får konsekvenser för synen på synden I sitt Visby-tal sade Frank: "*There is still sin in the camp. And that sin may be inferior thinking*". Jag fick det i en liknande formulering från jag vet nu inte vem: "*The real sin is not to live up to the level God made for you for.*" Synden ses då i relation till Guds plan sådan den var före syndafallet, inte primärt i relation till buden, som är givna i syndens situation för att sätta en damm för ondskan, men enligt kristen tro inte kan återupprätta rättfärdigheten enligt Guds ursprungliga plan. Syndens innersta natur blir då inte överträdelse utan svek. Jag försökte säga detta i en artikel i Vår Lösen 1971. Det är väl detta skapelseperspektiv på synden, som aldrig kom till sin rätt i den pietistiska traditionen.

Denna erfarenhet av Anden som vägledare ligger också bakom den tes som var en utmaning på 1930-talet men i dag känns lite *out of mode*: "*True democracy is the dictatorship of the Holy Spirit.*" Det är i dag lite svårt att använda, därför att så många av 68-generationen liksom **Lars Åke Lundberg**, är oförmögna att skilja mellan att vara förtryckt av människor och att vara överväldigad av Gud. Detta alltså med anledning av konceptet "ledning" och dess förutsättningar.

Sid93

Voluntaristic, personalistic, activating attitudes of fellowship.

Detta är på kornet, jfr ovan om erfarenheten av Anden som vägledare och drivkraft snarare än som tröst- och glädjekälla. Överlåtelse, 'surrender', är just att lämna sin vilja till Gud och vara öppen för att ta emot Guds ledning utan förutfattade meningar och traditionella mönster. Grundattityden var här religiös, inte moralisk; "de fyra absoluterna" uppfattades av de flesta av oss, inte som vägledande för handlandet, inte som en ersättning för ledning utan främst som 'checklista' närmast i släkt med lagens andra bruk. Poängen låg inte i att följa regler utan i att lyda konkreta order. Den stilla stunden kunde se på gårdagen utifrån bl a de fyra normerna 'standard' översattes ofta till 'krav', vilket betonade det moraliska perspektivet. Men frågan för den nya dagen var: "Vad vill du, Gud, med mig i dag, vad vill du med denna min dag?" Samma fråga ställdes inför större företag. Vi fick inpräntat i oss att denna fråga i hög grad, ja i första hand gällde vårt liv i världen, i studier och yrke. Här fanns ett uttalat skapelse- och kallelseperspektiv i det har man inom MRA utan svårigheter kunnat samarbeta med muslimer och sekulariserade, jfr hur påven kan be för fred tillsammans med allehanda okristna.

"*Thinking first in terms of people*" var också något som utvecklade en naturlig fallenhet hos mig. "*Most people's activities develop along the lines of what they themselves can do well; Frank's develop along the lines of what others can do better.*" Tänka på människor eller tänka för människor är inte ovanligt eller anmärkningsvärt. Något helt annat är att tänka i människor, 'in terms of people'. Där jag sett det fungera tydligast var på stiftsgården i Rättvik under **Nils Hugo Ahlstedts** ledning.

När vi tänker i verksamheter, t ex programpunkter, kommer vi fel, när vi tänker i människor kommer vi rätt. Det här har följt mig också i min verksamhet som lärarutbildare.

Sid 116 ff, *charismatic leadership*

Ledarskap i mer teknisk mening handlade, som det brukar vara, om vilka program och insatser laget i fråga skulle sätta tid och krafter på. Här fanns visioner utifrån och om den situation laget hade att ta ansvar för. Som alltid såg några längre och skarpare än andra. Så kom den i laget gemensamma stilla stunden in, där de olika medlemmarna fick var sin bit. Det fanns under kriget en annons för den nationella beredskapen med texten "Spionen lägger pussel, behåll din bit", en variant på "En svensk tiger". Jag travesterade: "Gud lägger pussel, ge din bit." Den som ledde mötet, det gjorde alltid någon, hade då en uppgift som liknade en vanlig svensk ordförandes, att hitta en gemensam linje omfattande så mycket som möjligt av framkomna förslag och åsikter, men ändå var något annat, att lägga samman de bitar som vars och ens personliga ledning var till en bild av hela lagets ledning. Ledaren hade att, utan att tappa situationen och visionen ur sikte, lyssna till varje enskild människa; eftersom det kom från Gud kunde man inte veta genom vem det kanske avgörande ordet skulle komma, det kunde komma genom den mest förbisedda och för egen del osäkra möjligen har Gud en förkärlek för just sådana.

Sid 337

Each day was planned at morning quiet times the very same day.

Förutsättningen var ju att mötena inte fylldes med förberedda anföranden eller föredrag. Materialet fanns i de människor som utgjorde laget. Deras erfarenheter eller livshistorier var vad man gav. Därför var förberedelse-dagarna med laget så viktiga. Då rensades skit och hämmande dåligt samvete ut och alla blev fria att ge vad de hade. I Sverige avslutades dessa dagar med nattvardsgång, där överlåtelsen förnyades utifrån den färska syndainsikten. Denna lagets grundliga förnyelse inför mötet med de inbjudna gästerna var den egentliga hemligheten med deras slagkraft. Där levdes verkligen att nattvardsringen är kyrkans botbänk.

Erik Petré

Gamla sanningar

Ove Jensen städade ut gamla papper häromdagen. Bland dem fann han följande brev "som känns ganska aktuellt även om det skrevs för 26 år sedan." (Port Moresby är huvudstad i Papua Nya Guinea).

Anteckningar från ett anförande av Mr. Roly Wilson, Port Moresby, 27.6.69.

Vad skulle Ni vilja säga det är som kommer hjärtat att slå inom MRA? Underverk i människor.

Vad håller en religiös erfarenhet levande? Att den

används att förvandla andra människor.

En hel del av Guds tappra män och kvinnor ha slutat förvandla människor. Nu måste ju någon ha älskat dem tillräckligt för att förvandla dem. Jag skulle vilja se varenda man och kvinna, som känner att Gud har kallat honom eller henne genom MRA, besluta att nu åstadkomma underverk. Nu vet vi ju alla, att endast Gud gör detta, men Ni måste verkligen besluta att dygnet runt föra män och kvinnor till Gud och hjälpa dem att finna svaret till det djupaste i deras liv, och att detta är vårt normala arbete.

Kom ihåg vad **Frank Buchman** sade: "Precis som barn födas varje dag, så borde människor återfödas varje dag."

Om överallt alla människor kunde börja att göra förvandling av andra till sin livsuppgift, varhelst de äro eller vadhelst de hålla på med i sina vanliga miljöer, tänk vilken revolution vi skulle ha i gång världen över. Buchman lade grunden för detta arbete i Penn State College. Han helt enkelt åstadkom förvandling hos **Bill Pickle** och de där andra männen. Jag skulle önska att människorna i våra lag hade sex namn skrivna i sin bok, för vilka de bedja kväll och morgon på sina knän, att det skall inträffa ett under i dessa människor.

Tag Er an de naturliga människorna, just de vanliga människorna, dem som Ni knuffas med varje dag. Vad betyder delning? Jag tror att delning är att just vara öppen och naturlig och uppriktig om de djupaste tingen i Ert liv, Edra förhoppningar, Edra bekymmer, vad Ni längtar efter, vad Ni skulle vilja uppnå, Edra besvikelser. Det är de sakerna som försiggå i det mänskliga hjärtat. En del människor gör inte det, och följaktligen är de inga livsförvandlare.

Stilla stund. En hel av våra bästa vänner ha skurit ner sina stilla stunder i hög grad. När jag börjar min stilla stund på morgonen, säger jag: "Vad har Du att säga mig idag, Fader?" Vanligen ger han mig något djupt och reellt, någonting som styrker mig. Om Edra stilla stunder är för korta så kan det hända, att det hela slutar med en shoppinglista. Ni kanske aldrig kommer fram till de andra tingen. Om Ni själv har mycket på sinnet, så låt Gud hjälpa Er med det först, och börja sedan att tänka för andra människor.

Jag har aldrig med andra människor att göra utan att ha ledning. Om Er stilla stund är för kort, för overklig, så kan Ni inte ge Er i färd med att vinna människor. Vi måste be om en passionerad lidelse för själar.

Kan vi få en kampanj i kyrkan? I det kristna livet? Vi behöva en ny kamp i kyrkan, och MRA måste ge den. Vi måste sätta sprätt på folk. Jag önskar Er alla så kampleystna att jag darrar i mina skor.

Roly Wilson

Roly var under många år sekreterare i "the Oxford Group", som MRA's stiftelse i England fortfarande heter. Det framgår inte vem som har skrivit ner eller översatt talet. Man märker att språket har förändrats en del på detta kvartssekel. Men hur är det med vårt budskap, med behoven i världen, vårt sätt att arbeta? Är någont i detta brev naivt och föråldrat? Kan man avfärda så enkelt? Inte alls! För mig är Rolys glöd en utmaning till att tänka på människor, att ha omsorg om människor, att känna deras behov. Men det fanns en tid då jag var så inne i denna attityd av att "förvandla" människor att jag kände mig överlägsen, att jag hade någont som var viktigt för dem. Människor blev till förvandlingsobjekt. Nu tror jag att jag har lärt mig att möta människor med en större ödmjukhet.

Böneämnen

Häromdagen passerade jag Ekenässjön under en affärsresa. Jag hälsade på Brita Dessen och vi diskuterade bla DD. Hon var den som föreslog detta med böneämnen till att börja med. Jag har ibland känt det svårt att hitta på lämpliga böneämnen eftersom jag saknat gensvar till dem. Jag skulle sätta värde på brev om förslag till böneämnen, kommentarer till dem eller andra synpunkter. Skall vi fortsätta med spalten? Besöket hos Brita resulterade i alla fall i ett brev med några förslag där jag valt ut månadens två böneämnen.

Tillrättaläggande

Sture Rengfelt påpekar i brev att någont jag skrev i förra DD inte är teologiskt korrekt. "Gud finns i dig och i den andra människan". Människan är Guds skapelse och att säga att Gud finns i sin skapelse kallar man för panteism, som är en slags avguderi. Det är bara om Jesus man kan säga att Gud fanns i honom när han levde här på vår jord.

Helt överväldigad blev jag häromdagen när jag kom hem sent efter arbete på kvällen. Några representanter för vårt Göteborgslag hade fått för sig att komma med en blomma hem till mig, som tack för DD! Det kom verkligen oväntat och det värmdde. Hjärtligt tack!!

Årets sista DD vill jag avsluta med att tillönska dig som läsare en god och välsignad julhelg.

